

Sen Mevlâyı sevende Mevlâ seni sevmez mi

Rızasını uman da rızasını vermez mi

Sen Hakk'ın kapusunda canlar fedâ eylesen

Emrince hizmet kılsan Allah ecrin vermez mi

Variyetin mahvedüp Kur'an yolunda gidüp

Yâr ile yârân olsan yârin yâver olmaz mi

Cânın cânân elinde cânın cânân dilinde

Yârelensen yolunda derden derman vermez mi

Sular gibi çağlasan Eyyûb gibi ağlasan

Cığergâhın dağlasan derden derman vermez mi

Lütfiyâ yârin gözle cân u gönülden sızla

Dergâha dönder yüzün duan kabul olmaz mi

Lütfiyâ Bârî Mevlâ rahmeyleye Teâlâ

Allah deyû çağırsan Kerîm kerem kılmaz mi

Çoğumuz kendimize bir hedef koyup ona ulaştığımızda huzuru ve mutluluğu yakalayacağımızı düşünürüz.

Söz gelimi bir genç için liseyi bitirip iyi bir üniversiteye girmek huzur vericidir. Sonra üniversiteyi bitirdiğinde mutlu olacağını düşünür. Üniversiteyi de bitirir ancak yeni bir sorun ortaya çıkar: iyi bir iş, yüksek bir gelir ve askerlik. Bu sefer bunlar halledildiğinde huzurun yakalanacağı düşünülür. Onlar da olur, bu sefer evlilik hedefi konur. Çoluğa çocuğa kavuşulur ev, araba, zenginlik, iktidar vs. hayalleri kurulur. Biz büyüdükçe sorunlar da büyür, hedefler de. Bu böylece, yani mutluluğun bir fasid dairesi şeklinde sürüp gider.

Kuşkusuz engeller aşılip hedeflere ulaşıldığında, can sıkıcı bir sorun çözüldüğünde bunların hepsi huzur ve mutluluk verici olabilir. Ancak bu nisbî ve geçici bir mutluluktur. Bizim aradığımız bu muvakkat huzur değil, bilakis ballar balını buldum kovanım yağma olsun kabilinden daimî huzurdur. Başka bir deyişle: “nasıl olur da mutluluğu, itminanı yakalar, her hal ve şartta neşe ve huzurumuzu muhafaza ederiz, gönlümüz geniş olur?”

Muvakkat yani geçici ve fani bir şeye bel bağladığımızda huzurumuz da geçici ve fani olur. Faninin tatmini de fani olur. Her zaman diri, dâim, bâkî ve kayyûm olana (c.c) gönül bağlarsak huzurumuzda dâim olur.

Mümin olmayanların huzuru bulabilmesi Allah'a ve Resûlü'ne îman etmekle olur. Çünkü onlar iman etmedikleri müddetçe semaya çıktıkça nefes almakta zorlanan birisi gibi göğüsleri daraltı içindedir. Ruhları ise karanlıklar içindedir. Cenâb-ı Hak onların bu durumlarını şöyle haber veriyor: "Allah, kimin hidayetini murad ederse onun göğsünü İslam'a açar, göğsüne genişlik verir. Kimi saptırmayı murad ederse, onun da, sanki gökyüzüne yükseliyormuş gibi göğsünü daraltıp sıkıştırır. İman etmeyenlerin üzerine Allah böylece lânet ve azâb çökertir." (6 En'âm,125)

Huzuru Budist tapınaklarında, ya da yogilerle yoga ve meditasyonlarda, muharref dinlerde, milenyum tarikatlarında, ideolojiler de arayanlar yanılıyorlar. Huzur için çıkılan seferde pasaporta mühür yalnızca ve yalnızca âhir zaman nebisi Resulullah (sav) tarafından vurulur.

Müminlerin de daimi huzuru yakalayabilmeleri Allah ile aralarını düzeltmekle olur.

Birbirimizle karşılaştığımızda usulen ve nezaketen nasılsınız diye sorarız. Halimizi-hatırımızı, sıhhat ve afiyetimizi ifade ederiz. Ancak kendimize ve birbirimize Rabbimiz ile aramız nasıl diye sormayız.

Bizlere sayamayacağımız kadar maddi ve manevi rızıklar, ihsanlar bahşedene gereken ilgi ve alakayı göstermeyiz, O'nu hatırımızda tutmaz, O'nun hatırını yapmayız. Başka larının hatırını yapmak için, işimizi ve bizi takdir etsinler diye neler neler yaparız da Rabbim beni takdir etsin diye bir şey yapmayız. Emrini tutmaz, buyruğuna uymaz, Resûlü'nün (sav) yolundan gitmez, fanilerin koyduğu başka başka "izm"lerin savunuculuğunu yaparız. Salihlerle, sadıklarla beraber olmaz; müminlere, bütün mahlukata şefkat gösterip Allah için hizmet etmez, mücahededen geri kalırız. Sonra da huzursuzum, huzuru arıyorum deriz. Böyle bir yaşantıyla huzuru yakalamak mümkün değildir. Bu böyle devam ettiği sürece bilelim ki bizi "maîşeten dankâ" yani dar bir geçim, sıkıntı verici bir hayat bekliyor. Cenâb-ı Hak bu durumu şöyle haber veriyor: "Ama kim Benim zikrimden yüz çevirirse / kitabımı dinlemez ve Beni anmaktan gaflet ederse, ona sıkıntılı bir hayat vardır ve Biz onu kıyamet günü kör olarak diriltir, duruşmaya getiririz." (20 Tâhâ/ 124)

Her daim huzurlu olmak, her an huzurda olmakla mümkün olur. İtminana ermiş bir nefisle, Rabbim beni her an murakabe ediyor, gözetliyor, her an O'nun huzurunda ve O'nunlayım şuuru gönlümüze nakşolunduğunda olur. Zira Cenâb-ı Mevlâ "Onlar iman edip gönülleri Allah'ı zikretmekle, O'nu anmakla huzur bulan kimselerdir. İyi bilin ki gönüller ancak Allah'ı anmakla huzur bulur." (13 Ra'd/28) buyuruyor. İşte o zaman Yusuf oluruz. Zindanda olsak bile, zindan dünyalardan geniş olur. Aksine olursak bütün dünya, kainat bizim olsa zindanda oluruz.

Duamız, virdimiz "Ya Rabbi! Rız olmuşt ve rız olunmuş bir kul olarak sana dönmeyi nasib eyle! Gönlümün huzur ve neşesini artır!" olsun.

Hey gidi gönül hey!

Sen ancak Mevla'yla geniş olursun!

Gönül hey!